

afgjort ved Domstolene, men dette Forslag vilde man ikke modtage, og jeg maatte finde mig i at betale Afgiften, hvorved jeg dog tog al fornøden Reservation og Forbehold af min Ret. Kort efter blev den ovenomtalte Sag, som Sps- og Handelsretten ikke fandt sig kompetent til at afgjøre, gjort til Gjenstand for Gjælds Kommissionens Dom, ved hvilken under 13de September 1865 tydelig blev konstateret, at Afgiften blev opkrævet med Urette. Ved Notarius publicus lod jeg baade Sps- og Handelsrettens og Gjælds Kommissionens Domme forkynde for Overtoldinspektøren og Toldskriveren for at gjøre Toldvæsenet bekendt med Resultatet af disse Retskjendelser, men det nyttede ikke, Afgiften blev fremdeles opkrævet. Jeg fandt mig da besjætt til, i Forhold til sidstnævnte Dom, at negte at erlægge den omhandlede Brændeafgift, men Toldvæsenet blev ved Sit og negtede at udklarere Skibet „Lykken“, hvoraf jeg var Medeier, og som var indgaaet med en Ladning Brænde for mig. Smød denne Fremgangsmaade lod jeg saa nedlægge Indsigelse ved Notarius publicus med Opfordring til at udklarere Skibet, men Opfordringen negtedes, og Skibet „Lykken“ blev hængende i Havnen 51 Dage, efter hvilken Tid man dog alligevel fandt sig foranlediget til at udklarere Skibet uden nærmere Forhandling med mig. Foranlediget af denne Behandling henvendte jeg mig da til Toldvæsenet med en Ansøgning, dels at faae den fremtidige Afgiftsopkrævning standset, dels for at erholde de af mig erlagte Beløb tilbagebetalte samt Erstatning for det Tab, jeg led ved Skibene „Genny Maries“ og „Lykkens“ Beslaglæggelse, men fik herpaa til Svar, „at dets Betjente kun vare Genere, som maatte adlyde Ministeriets Ordre“. Paa en Ansøgning, som jeg med flere Brændehandlere derefter indgav til Indenrigsministeriet, modtog en af os, Brændehandler N. Larsen, under 13de Februar 1866 igjennem Magistraten Indenrigsministeriets Svar, der gik ud paa at henvise os til Domstolenes Afgjærelse. Endelig fik jeg paa en Henvendelse til Kjøbenhavns Magistrat det Svar, at vel var den nævnte Afgift indgaaet i sammes Kasse, men at den ingen Penge havde forlangt af os, Toldvæsenet havde bragt dem, og den havde modtaget dem, fordi den havde Brug for dem, men at den, uagtet Gjælds Kommissionens Dom og den af mig nedlagde Protest mod Afgiften, dog ikke saae sig istand til at refundere mig Beløbet. Jeg anlagde da ved Hof- og Stadsretten Sag mod Generaldirektøren for Skattevæsenet samtidig med, at en Kollega af mig, Brændehandler C. P. Hansen, anlagde Sag mod Kjøbenhavns Magistrat og Konsistorium for Kjøbenhavns Universitet. Min Sag mod Generaldirektøren blev af Retten afvist paa Grund af, at han ikke kunde betragtes som den reite Sagvolder; derimod var min Kollega, C. P. Hansen, mere heldig og opnaaede først ved en Hof- og Stadsretsdom af 15de Januar 1867 og senere ved en Højesteretsdom af 20de Januar 1869 ganste det samme Resultat som ved Gjælds Kommissionensdommen af 13de September 1865. Ved denne Højesteretsdom, der findes aftrykt i Højesterets Tidende for 1869, Pag. 550, blev Afgiftsopkrævningens Ulovmædhelighed atter konstateret og de Indstævnte tilpligtede at tilbagebetale Brændehandler Hansen de af ham erlagte Beløb med 5 pCt. Rente fra Forligklagens Dato. De Indstævnte besluttede sig derefter til at refundere de hos os andre Brændehandlere urettelig opkrævede Afgifter — vel navnlig med den Mulighed i Udsigt, at de ellers vilde faae ligesaa mange Processer om den samme Sag, som der var Brændehandlere — men derimod negtede de at tilspare mig Renter af Beløbet samt at godtgjøre mig de Tab, jeg havde lidt, blandt Andet ved Sluppskibet „Lykkens“ Standsning, hvilket jeg selvfølgelig med fuld Ret kunde tilkomme i Betragtning af, at jeg ved enhver Leilighed havde taget den fornødne Reservation. Men ikke nok dermed. Paa min Henvendelse til Magistraten om Beløbets Tilbagebetaling henviste denne mig til Advokat Henriksen, af hvem jeg ogsaa fik Størsteparten af selve Hovedsummen udbetalt, men vel at mærke, med Fradrag af 6 pCt., som han tilbageholdt som sit Salær. Advokat Henriksen var saaledes Magistratens Befuldmægtigede, og det er dog piansynligt, at var Magistraten forpligtet til at tilbagebetale mig en vis Sum, saa kan der ikke være Tale om at tilbageholde hverken faa eller mange pCt. af Beløbet til Fordel for sine Befuldmægtigede. Dette var et betydeligt yderligere Tab at paaføre mig foruden de Tab, jeg igjort paa anden Maade havde lidt ved denne uberettiget affordrede Afgift. Da jeg fandt mig brøstholden ved hele denne Fremgangsmaade, saa ansøgte jeg først Magistraten, dernæst Indenrigsministeriet og endelig Borgerrepræsentationen om at erholde den Erstatning for disse Koster, der med Ret og Billighed syntes at maatte tilkomme mig, men forgjæves, jeg mødte alle Steder et bestemt Afslag. Der var da ikke Andet for mig at gjøre end atter at anlægge Søgemaal for at komme til min formentlige Ret. Grundet paa forskjellige Omstændigheder og navnlig den ulovmædhelige Brændeafgifts Ydelse og de derved foranledigede mange Retsomkostninger for mig befandt jeg mig imidlertid i meget daarligere pekuniære Omstændigheder, og jeg indgav derfor Ansøgning til Overpræsidenten om fri Proces. Men ogsaa dette blev mig negtet, skjøndt min ydelige Uformuenhed og de talende Kjendsgjerninger for den Forurettelse, jeg havde lidt ved Autoriteternes ulovmædhelige Fremgangsmaade, maatte — i Forhold til de om fri Proces givne Bestemmelser — tale for, at en saadan Begunstigelse blev mig tilbed. Paa en personlig Henvendelse til flere Højesteretsagførere om at føre Sagen for Højesteret fik jeg Afslag, maaste fordi Autoriteterne og en Kollega vare indblandede deri, og jeg maatte derfor